UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Aurea Rosa id e[st] pre||clarissima expositio sup[er] eua[n]gelia to||tius anni

Mazzolini, Silvestro

Hagenaw, M.dxvi.

VD16 M 1751

D[omi]nica q[ua]rta post octa. pasce. Textus euangel[ij]. Joan. ca. xvi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-70365

Visual Library

eſt: q̄ꝛ multo minꝰ nos poſſumꝰ illa portare. Hoc tñ qḋ h̄ ḋr: vt idē ait: diuerſi heretici aſſumūt ad ſui erroris velamē tū: dū his q̄ ſibi adherēt i occl'to q̄dā dicūt turpiſſima q̄ nō audēt publicare q̄i hec ipa ſint: q̄ tūc diſcipl'i portare ñ poterāt: ⁊ ea docuerit. ſſ. Nō eſt ḡ intelligendū q̄i aliq̄ ſecreta fidei taceant̄ fidelib⁹ puulis: q̄ ſint dicēda maiorib⁹ ſeorſum: q̄ꝛ oib⁹ chr̄ifidelib⁹ oia q̄ ſūt fidei ꝓponunt̄. iuxta illud Mat. x. Qḋ in aure audiſtiſ in cubiculis: p̄dicabit̄ in tectiſ. Sȝ alit̄ rudib⁹/atq̄ꝫ alit̄ pitis ſt̄ ꝓponēda. ſic myſteriū incarnatiōis nō eſt ꝓponēdū rudib⁹ q̄ ad ſubtilitates eiꝰ: q̄ꝛ cuȝ itelligere nō poſſent ſcādalizarent̄. Oia ḡ q̄ erāt fidei eis dñs ꝓpoſuit: ſȝ nō illo mō q̄ poſt eis reuelauit: maxie in p̄ria. Iſta ḡ ſt̄ q̄ portare nō poterāt. ſ. plena noticia diuinoꝝ: puta eq̄litas diuinarū pſonaꝝ ⁊ hmōi. Vñ ⁊ apl's audiuit arcana ꝟba q̄ nō licȝ hoi loq̄. ij. Coꝝ. xij. q̄ nō erāt de alia ꝟitate fidei: ſed de eadē altiori mō. Itē ſpūalis intellectꝰ ſcptuꝛaꝝ quē tūc nō hēbāt: ſȝ habuert q̄n aperuit illis ſenſuȝ vt itelligerēt ſcpturas. Lu. vlt. Itē paſſiōes ⁊ picula q̄ paſſuri erāt: q̄ tūc tanq̄ꝫ imbecilles portare. i. eq̄ aio audire nō poterāt. (Cū aūt ve. ſſ. ſpi. ꝟitatis). i. docēs ꝟitatē: ad dr̄iaȝ diaboli (doce. vos o. ꝟitatē) neceſſariā ad ſalutē: p vob ⁊ ꝑ aliis edocēdis. Sȝ q̄ꝛ vt ḋt Didimus: aliq̄s poſſet exiſtiare hūc ſpm̄ filio eē maiorē: eo q̄ ſuppleat doctrinā filij: iō ſubdit̄ (Nō em̄ loq̄t̄ a ſemetipō). i. ſm Augꝰ. ⁊ Didimū nō tradet doctrinā quā a ſe hȝ: ſed quā ab eo a q̄ hȝ eſſentiā: q̄ in eo idē eſt cū ſcia: (ſed q̄cūq̄ꝫ audiet). ſ. a p̄re ⁊ filio a quo eſt (loquet̄) Accipit̄ aūt h̄ audire p accipe: q̄ꝛ ſpūſſctūs oia q̄ hȝ accepit a p̄re ⁊ filio. Nec tñ p̄re vel filio credēdus eſt minor. q̄ꝛ totū qḋ hȝ pr̄ ⁊ filiꝰ coicant ei. Nō aūt dȝ ſm Augu. ſup Ioā. quenq̄ꝫ mouere qḋ dictū eſt: audiet in futurū. q̄ꝛ illa audiētia etna eſt. iō vt ait: circa eam poſſumꝰ oim tēpoꝝ ꝟbis vti. Audit ḡ ⁊ audiuit ⁊ audiet. (Et que vētura ſunt annūciabit vobis) nō omia: ſed optuna. vtputa mala q̄ paſſuri erāt ſm Beḋ. ⁊ ſtatū totius eccl'ie. vt Ioāni in Apocalipſi. ⁊ Petro ſuū martyriū. ij. Pe. j. ⁊ Paulo futuras ſibi tribulationes in Hieroſolymis. Actu. xx. (Ille me clarificabit). i. gl'ificabit. ⁊ hoc dupliciter ſm Augu. fecit. Uno mō in q̄ꝫtū apoſtolos docuit chr̄i myſteria. vt eq̄lē deo crederent quē hoiem ſicut homies cogitabant. Alio modo in q̄ꝫtum repleuit apl'os: qui depoſito timore chr̄m p̄dicauerūt. (quia de meo accipiet ⁊ annunciabit vobis) Spūſſctūs em̄ ſicut dicit Didimus ⁊ Augu. licȝ ſit idem in eſſentia cuȝ filio ⁊ patre: tamē alius eſt in pſona. ideo ab eis accipit eſſentiā et ſcientiā. ⁊ non ſm ptem: ſed totā. alioquin eis non eſſet equalis. Vñ ſicut ḋt ſctūs Tho. ſup Ioan. hic ly de: nō dicit ꝑticipatōem: ſed cōſubalitatem.

Eſt aūt hic morale documētū: vt nō p̄ſumaut ſubtilitates fidei ſcrutari qui talia portare nō poſſunt. iuxta illḋ. Altiora te ne queſieris. Eccl. iij.

Dñica q̄rta poſt octa. paſce.

Textus euangel'. Ioan. ca. xvi.

Amen amē dico vobis. Si q̄d petieritiſ p̄rem in nomīe meo dabit vobis. Vſq̄ꝫ modo nō petiſtis quicq̄ꝫ in noīe meo. Petite ⁊ accipietis: vt gaudiū vr̄m ſit plenū. Hec in ꝓuerbijs locutus ſum vobis. Venit hora cuȝ iam non in ꝓuerbijs loquar vobis: ſed palam de patre meo annunciabo vobis. In illo die in nomine meo petetis. Et nunc dico vobis: quia ego rogabo patrez de vobis. Ipſe enim pater amat vos: quia vos me amaſtiſ: et credidiſtis: quia a deo exiui. Exiui a patre ⁊ veni in mūdū. Iterū relinquo mundū ⁊ vado

ad patrẽ. Dicũt ei diſcipuli ei⁹:
Ecce nũc palã loqueris ⁊ puer
biũm nullũ dicis. Nũc ſcimus
qꝛ ſcis oĩa: ⁊ nõ opus eſt tibi vt
quis te interroget. In hoc cre/
dimus: qꝛ a deo exiſti.

AMen dico vobis
ſi q̃d petieritꝫ ⁊c̃.) Ioã.xvj.
Circa pñs euãgeliũ ſciẽdũ ẽ
ꝙ ſic ex eo colligit̃ diſcipuli
chr̃i q̃dã ſcire deſiderabãt ď q̃bꝫ chriſt⁹
eos edocuit abſqꝫ ꝙ illũ interrogarẽt:
Hoc eñ pꝫ ex eo ꝙ i fine euãgelij poſt
q̃ꝫ eos ď m̃ltꝫ docuerat: dixerit. Nũc ſci
mus qꝛ ſcis oĩa: ⁊ ñ ẽ opus tibi vt q̇s te
interroget. Vñ ſatꝫ pbabilit̃ dici pt̃ ꝙ de
ſiderabãt ſcire tria pũcta. Primũ: vtrũ
de⁹ eos faciliter exaudiret. Scõꝫ: vtrũ
eos de⁹ amaret. Tertiũ: vtrũ chr̃us ad
patrẽ haberet redire ſicut exierat ab eo
De his aũt oĩbꝫ chr̃s eos edocuit.

Quantũ ad p̃mũ ſciendũ ẽ ꝙ ea q̃ di
cunt̃ i pñti euãgelio dicta ſt̃ ea nocte q̃
tradit⁹ eſt dñs: ⁊ fere ſtati poſt ea q̃ di/
cta ſũt i euãgelio q̇d p̃ceſſit immediate
ante p̃cedẽs: iõ a fine illi⁹ inchoãda nũc
eſt expoſitio. Poſtqꝫ ꝗ dixerat: iterũ et
videbo vos ⁊c̃. ſubiũxit. (Et illo die). ſ.
qñ iterꝫ videbo vos: (me nõ interrogabitꝫ
q̇cqꝫ) Sic aũt dic̃ Chry. verbũ grecum
ĩ loco poſitũ: ſonare põt rogabitꝫ ⁊ in/
terrogabitꝫ: ⁊ ꝯſeq̃nt̃ ꝙ q̇d hic dr̃: dupli
citer intelligi põt. Vno mõ vt loq̃mur
ſm Chryſ. ď die reſurrectõis chr̃i. Sic
eñ ſm mentẽ eius dicendũ eſt ꝙ apl̃i in
chr̃i reſurrectiõe habuerũt ſenſum ap/
tum ad intelligẽdas ſc̃pturas: vt dicit̃
Luc̃. vl. ideo nihil chr̃m eo tp̃e interro/
gabãt irrationabil̃r ſicut p̃us: cum di/
cebãt. Dñe q̃ vadis. Quãuis etiã tunc
aliq̇ interrogarẽt. Nã ⁊ Petr⁹ ď Ioãne
q̃ſiuit. Dñe: hic aũt q̇d: Ioã. vl. ⁊ Act̃.
j. quidã interrogabãt. Dñe ſi in tempe
hoc reſtitues regnũ iſrael: Et vt idẽ ďt
in eadẽ die reſurrectiõis: nõ rogabitis:
id eſt nõ indigebitis mediatore ad im/
petrandũ: ſed ſufficiet nomẽ meũ: q̇d in
uocando oĩa accipietis. Alio modo ſm

Aug. loquẽdo de die mortꝫ ſeu viſiõis
qua ad gl̃iam eternã erant ducẽdi: que
vna die ꝯtinua ⁊ ꝑpetua durat. Et tũc
planus ẽ text⁹: qꝛ beati i eſſentia diuina
vident q̇cũqꝫ appetũt videre: ⁊ hñt oĩa
q̃ volunt: vnde nõ habẽt opus interroga/
re de aliquo vel rogare. Sed ꝯ opini/
onẽ Chryſ. arguit̃. Prio: qꝛ tp̃e reſurre
ctionis apl̃i aliqua interrogauerũt: vt
dictum eſt. Scõo: qꝛ etiã eo tp̃e chr̃m
orauerũt ſeu rogauerũt: quia ſciuerunt
ꝑ ſcripturas illũ eſſe deũ. Ad primum
quod eſt Aug. dupliciter dicit̃ ſm men
tẽ Chryſ. Primo ꝙ intelligendũ eſt de
petitione irrationabili: vt dictum eſt.
Scõo/ ꝙ ſub die reſurrectiõis includit:
vt ſctũs Tho. ſuꝑ Ioã. dic̃: etiã ipꝫ diẽ
quo a ſpiritu ſctõ edocti ſunt omnẽ veri
tatẽ. Ad ſecundũ dicit̃ ſm mentẽ eiuſ/
dem ꝙ chriſtus dupliciter rogat̃. Vno
modo. ſ. vt mediator: quod competit ei
inq̃ntum homo eſt. Alio modo vt deus
Sic ergo illa die eũ rogabãt vt deũ: nõ
vt mediatorẽ. Etſi ipe oret p nob: tñ ec/
cleſia nõ rogat illũ interpellantẽ: ſꝫ mi/
ſerantẽ. Vñ nec dicim⁹. Chriſte ora p
nobis: ſed miſerere nobis. Contra ex
poſitionẽ ſ̃o Aug. arguit̃ Prio ſic. Nã
ſcti interrogãt in gl̃ia. Vñ ſm Diony.
illa vox Eſa. lxxiij. Quis eſt iſte qui ve
nit de edom: eſt vox angelorꝫ. Et ſancti
etiam dicũt. Quis eſt iſte rex gl̃ie: poſt
chr̃i mortẽ: cũ tñ tũc iã diuinã eſſentiaꝫ
viderẽt ſm Tho. iij. pte. ⁊ in alijs locis.
Scõo: nam ſcti orãt p nob: vt de Hie/
remia dicit̃. ij. Machab. vlt. ⁊ etiã p ſe
qꝛ dicit̃ Apoc̃. vj. Vſqꝫ q̃ dñe nõ vin/
dicas ſanguinẽ noſtrũ. Solutio ad vtrꝫ
qꝫ horꝫ dicit̃ ſimul. ꝙ gloria ſctõrꝫ añ diẽ
iudicij eſt quidẽ inchoata: ſed nõ eſt cõ/
ſummata: qꝛ expectant gl̃iam corpis et
cõpletionẽ numeri electorũ. Ideo vſqꝫ
ad tẽpus illud rogant ⁊ interrogant de
his que nõ ſpectãt ad eſſentiã btitudi/
nis. Sed poſt ꝯſummatã gl̃iaꝫ nihil re
ſtabit cognoſcendũ vel petendum: et p
illo tempore iſta ſunt intelligenda. Qđ
autẽ de angelis obijcitur dicendum eſt
ꝙ angeli interrogãt de myſterijs hũani
tatis ſed nõ diuinitatis: ⁊ ĩ vſqꝫ ad diẽ

iudicij reſpectu aliq̄ꝝ reuelādoꝝ eē p̄t.
Seq̄k mō p̄ns euangeliū cui expoſitio
Chry. videk eē primior (Amē amen)·i.
vere (dico vob: ſiq̄d petieritiſ p̄rez ī noīe
meo: dabit vob) q̄ſi dicat ſm Chry. Lz
ī die reſurrectiōis z ſpūſſcti ñ introga⸗
bitiſ me.ſ.tā q̄ mediatorē: tn̄ habebitis
meū auxiliū: q̄z petetis ī noīe meo a p̄re
ad quē habebitiſ acceſſuz ꝑ me. Dupl'r
āt ī noīe chr̄i petim⁹. Uno mō: q̄z peti⸗
mus ꝑtinētia ad ſalutē: ſic̄ z h̄ nomē ie⸗
ſus interp̄tak ſaluator. Et ſic nō videk
p̄ns loc⁹ intelligi: ꝓpt id qđ ſequik: vſq̄
mō zc̄. Alio mō: q̄z ip̄m chr̄i nomē inuo
cak cū z idē ip̄e Jeſ⁹ ſit d̄s. Petere ḡ pa
trē ī noīe chr̄i ē inuocare p̄rez cum filio
q̄d fit mlt̄ipl'r: cū fili⁹ ſit eq̄l' p̄ri. Uno
mō z Prio: q̄z ip̄e fili⁹ ſol⁹ explicite in⸗
uocak: z ꝯn̄r tota trinitaſ īplicite: cū oēs
tres diuine ꝑſone ſil' exaudiāt: ſic̄ z ha⸗
bent opa ad extra indiuiſa: cū eadē nu⸗
mero ſit oīm potētia: vt cū d̄r. Fili redē
ptor mūdi de⁹ miſerere nob. Alio mō:
q̄z tota trinitas īuocak: exp̄ſſo ternario
nūero: vt Sancta trinitas vn⁹ de⁹ mi⸗
ſerere nob. Tertio: q̄z de⁹ īnuocak in q̄
eſt ꝑſonaꝝ trinitas: vt Exaudi nos dn̄e
Quarto: q̄z explicite inuocak p̄r z fili⁹:
ſed p̄r ī recto: fili⁹ in obliq̄: vt Cōcede
nob dn̄e ꝑ chr̄m dn̄m noſtꝝ. Hoc āt fit
ad ſ'candū q̄ p̄r ꝑ filiū opak. z q̄ ip̄e fi⸗
lius a p̄re accipit hoc ip̄m q̄ nos poſſit
exaudire: q̄z nihil hz fili⁹ niſi qđ accipit
a patre: z nihil habet p̄r qđ nō cōicaue⸗
rit filio. Un̄ Joā. xvij. Oia mea tua ſt̄
z tua mea ſūt. Nec obſtat de relatiōib⁹
paťnitatiſ z filiatiōis: q̄z ille non dicunt
aliq̄d. ſz ad aliq̄d vt habes a ſctō Tho.
in mltiſ locis. Aug. aūt p̄ntē textū ſic in
troducit. In die gl'ie me nō rogabitis
q̄cq̄: ſz tm̄ interim dū in ꝑegrinatione
ꝯuerſamini (ſiq̄d petieritiſ patrē ī noīe
meo: dabit vob) z intellige dūmodo cū
debitis ꝯditiōib⁹ poſtulaſſent: q̄ ſūt: vt
ꝓmo poſtulek ꝑ ſe. Aliq̄n em̄ ille alius
ꝑ q̄ poſtulak non eſt dignus exaudiri. z
Scđo ꝑſeuerāter: q̄z ſm Aug. quedam
petita nō negank: ſz vt ꝯgruo denk t'pe
differunk. z Tertio pie: qđ mlt̄ipl'r in⸗
telligik. Dicik em̄ pie petere. Prio ille
qui petit ex habitu pietatiſ ſeu religiōīſ
que eſt ꝟtus q̄z q̄s ē dei cultor. z Scđo
qui petit ꝑtinētia ad talē habitū ſeu ali
q̄d deo gratū. Et hos duos modos tan
git ſctūs Tho. ij. ij. q. lxxxiij. ar. xvj. ad
xij. z ſil'r in. iiij. di. xv. q. iiij. ar. vij. q. iij
z Tertio ſm aliq̄s pie petik q̄n nō pe⸗
tik aliq̄d ꝯferens ad peccādū: ſiue illud
ſit gratū ſiue nō: iuxta illđ pſ. Iniq̄ta⸗
tē ſi aſpexi ī corde meo nō exaudiet de⁹:
q̄z. ſ. vt dic̄ Chry. neſcit iuſticia dei pa⸗
trocinia dare criminib⁹. Quarta cōdi⸗
tio eſt: q̄ res petita ſit neceſſaria. i. vtil'
ad ſalutē. (Uſq̄ mō nō petiſtis q̄cq̄: in
noīe meo) id eſt nomine meo inuocato.
Sed ꝯ: q̄z Lu. x. dicūt diſcipl'i. Dn̄e ī
noīe tuo etiā demonia ſubijciunk nob.
Expellebāt aūt demōes orando: ḡ no⸗
mē chr̄i inuocabāt. Ad h̄ pōt dici dupli
citer. Uno mō q̄ adhuc nihil petiuerāt
magnū a patre in noīe chr̄i. Sola em̄
ſpūalia z eterna ſūt aliq̄d: nō āt t'palia
reſpectu ſpūaliū niſi ad illa ordinētur.
Etſi obijciak q̄ petiuerūt ſibi oñdi pa
trē. Dico q̄ h̄ nō petiuerūt a p̄re de q̄ h̄
eſt ſermo: ſed a chr̄o homie. Alio mō vt
dicank apoſtoli inuocaſſe nomē chr̄i: ſic
nos inuocam⁹ nomē ſcti Nicolai aut al
terius ſancti viri: nō aūt ſicut nomē dei
equalis deo patri. Un̄ z videk q̄ mira⸗
renk de tali ſubiectiōe demonū: qđ non
feciſſent ſi chriſtū filiū dei nouiſſent ꝑ
naturā: z non ſolū ꝑ excellentiā gratie.
(Petite z accipietiſ: vt gaudiū veſtꝝ ple
nū ſit) quod dupl'r intelligik. Uno mō
vt gaudij plenitudo ſit quoddam conſe
quens ad rem impetratā. Et ſic loquik
Theo. dicens. Alacritas em̄ veſtra tūc
erit integerrima: cum ad votum vobis
petita ſuccedent. Hec ille. Alio modo:
vt ſit ipſum gaudium id quod petitur.
De hoc Aug. ait. Hoc plenum gaudiū
noſtrū quo amplius nō eſt: eſt frui deo
trinitate ad cuius imaginē facti ſumus
Hec ille. (Hec in ꝓuerbijs locut⁹ ſum
vobis) Prouerbiū ꝓprie eſt qđ cōik eſt
in ore hominū: vt d̄r ſctūs Tho. ſic illđ
Adoleſcens iuxta viam ſuam: zc̄. Sed
q̄a talia aliquādo obſcura ſūt: oē qđ me
taphorice vel parabolice vl' obſcure d̄r

appellat̃ puerbiū. Uel ſm aliq̊s puerbiū ꝓprie eſt dictū pabolicū: ſʒ ampliat̃ ad oē ꝓbatū verbū ⁊ obſcuꝝ. Uñ ſctūs Tho. mō loquit̃ vno mō et mō alio. vt ptʒ Ioā. x. ⁊ Io. xvj. Sic g̊ ſm Chryſ. ly hec: demōſtrat imediate antedicta q̄ eis tūc erāt obſcura: ſʒ poſt r̄ſurrectōeʒ p. xl. dies apte eis loq̄bat̃ ⁊ clara erāt q̄ dicebant̃. Iō ſubdit̃ (venit) .i. i prio eſt (hora) .i. tēp⁹ reſurrectōis (cū iā nō i ꝓuerbijs) .i. obſcure (loquar vob: ſed palā de patre meo) imo ⁊ de meipō quō ſim patri equalis (annūciabo vobis. In illo die) .i. in illo tpe (in noīe meo peteť) q̄ .ſ. me veꝝ deū inuocabitis.

Quātū ad ſcōm chr̄s docet ꝙ valde eos pr̄ diligat dicēs (Et nō dico vobis) Aliq̄ text⁹ hñt nunc: ſʒ ſūt corrupti (q̇a ego rogabo patrē ꝓ vob) Chryſ. Tātū aſſero meū patrē vob fauere / ꝙ neqꝫ interuentu meo vlteri⁹ idigebitꝭ. Hec ille. Sʒ ꝯ: q̄ .j. Io. ij. dr̄. Aduocatū habem⁹ apud pr̄eʒ q̄ ꝓ nob orat: qđ videt̃ eſſe ꝯ p̄dicta. Ad hoc dr̄ ſʒ Aug. ꝙ iſta chr̄s hic dr̄ nō: q̄ nō interpellet ꝓ nob: ſʒ q̄ nō tm̄ eſt interpellās: ſʒ exaudiens qđ apl̄i cognouerūt qñ eis de patre palam nūciauit: ⁊ nō ante. Scđʒ Chryſ. ꝓo ſic dic: nō q̄ nō interpellet ꝓ nob: ſʒ ad oſtendēdū ꝙ tanta eſſet aplоꝝ apud patrē fiducia: ꝙ ad ipm imediate recurrere poſſent ſine chr̄o introducente: nec tñ ſupflua eſt interpellatio chr̄i: ſʒ eorū p̄ces facit exaudibiliores (Ipſe em̄ pat̃ amat vos) Sʒ ne diſcipl̄i reſiliāt a magiſtro q̄ſi eo vlteri⁹ nō indigētes: ſubiūgit (q̄ vos me amaſtis) Theo. Cū itaqꝫ excideritꝭ ab amore meo: ꝯfeſtim ⁊ a paterno decideꝛꝭ. Hec ille. Sʒ ꝯ .j. Io. iiij. ip̄e p̄or dilexit nos: g̊ nō ideo pater amat q̄ nos amam⁹: ſʒ ecōuerſo. Et cōfirmat̃: q̄ amare chr̄m eſt bonū: q̊ ineſt nobis a deo. Ergo de⁹ vult nob hoc bonū qđ eſt amare chr̄m. Ergo ideo chr̄m amam⁹: q̄ de⁹ nos amat .i. vult nob p̄dictū bonū. Uñ amor dei eſt cauſa bonitatꝭ in nobis: nō ecōuerſo. In nobis aūt bonitas rei amate eſt cauſa amoris non econuerſo: vt dr̄ ſ. Tho. j. q. xx. Ad iſta dico / ꝙ veꝝ ꝓbant. Probatio ꝓo q̄ hic tangit̃ p ly quia: nō eſt p cauſam ſed p ſignū. q̄ nos amare chr̄m eſt ſignū ꝙ nos amet deus. Uel poſſum⁹ dicere ꝙ amor dei q̄ vult nobis bonū charitatis eſt cauſa ꝙ chriſtum amem⁹: ⁊ amor ad chr̄m eſt cauſa ꝙ de⁹ nos amet volendo bonū gratie ꝯſummate. Cauſa inqꝫ ſaltē ſine q̄ nō: q̄ ſine charitate nulli vult deus ꝯferre ſalutem.

Quātū ad tr̄iū docet eos chr̄us ꝙ ſic exiuerat a pr̄e ita ⁊ ad ipm redibat. Iō dr̄ (Et crediditꝭ q̄ a dō exiui) q̄ſi dicat Eodē mō credere debetꝭ q̄ ⁊ ad ipꝫ redibo: cū non merear ab eo ſepari ex h̄ ꝙ ei obediui. Sʒ q̄ apl̄i nō itelligebāt etnū exitū filij a pr̄e ſʒ tpalē tm̄: q̄ credebāt eū a deo miſſum taqꝫ filiū dei p excellētiā gr̄e. Iō de h̄ chr̄s iſtruit eos dicēs (Exiui a pr̄e) .ſ. p etnā gñationē ⁊ pſonalē diſtinctionē. Eſt aūt aduertēdū ex doctrina ſcti Tho. j. pte. q. xxvij. ꝙ i diuinis ē ꝓceſſio ſiue exit⁹: q̄ ſcptura h̄ noīe vtit̃ in diuinis. Nō aūt ē ibi p modū corpaliū: q̄ſi ſit local̃ mot⁹ aut actio tranſiens i exteriora: cuiuſmodi ē fodere vel ardere. Que em̄ attribuunt̃ dō q̄ eſt ſup oia corpalia ⁊ ſpūalia: accipiēda ſunt ſm modū ſpūaliū q̄ ei ſūt viciniora: in q̇b; eſt ꝓceſſio ſm opatiōes imanētes: que ſūt intelligere ⁊ velle. Cum g̊ ois ꝓceſſio ſit ſm aliquā actionē: ſicut p actionē tranſeuntē fit ꝓceſſio ad extra: ita p immanētē ad intra: vt ptʒ de itellectiōe ſm quā ꝓcedit ꝟbū ſeu ꝯceptus mētis: ⁊ d̄ volitiōe ſm quā ꝓcedit amor Et q̄ ꝟbū qđ deus intelligēdo ꝓducit nō pōt eſſe accidēs. oportʒ ꝙ ſubſiſtat. Et q̄ in deo nō pōt eſſe diuerſitas ſm eſſentiā: optʒ ꝙ eādē nūero naturā ⁊ dītatē habeat cū intelligēte. Nō em̄ optʒ ꝓcedēs eſſe diuerſuʒ eſſentialit̃ ab eo a q̄ ꝓcedit: ſʒ ſufficit vt ſit pſonalit̃ diſtinctū. Talis aūt ꝓceſſio vt ibi ꝓbat̃ pt dici generatio. Sic g̊ fili⁹ exiſtens in pr̄e p eſſentie identitatē: exit ab eo p generationē ⁊ pſonalē diſtinctōeʒ. Et exiēs ab eo: eſt in eo: ita ꝙ ſemp exit ⁊ ſemp ē in eo. (Et veni in mūdū) p carnis aſſūptionē. Nam lʒ ſicut docet ſanct⁹ Thomas. j. pte. q. viij. de⁹ ſit vbiqꝫ p eſſen-

tiã inq̄ntũ in oĩb⁹ reb⁹ opat᷑ dans eis eẽ ⁊ p potentiã inq̄ntũ oia ei⁹ potẽtie ſub ỹcliunt᷑: ⁊ p pſentiã inq̄ntũ oia ita nouit ſicͭ nos ea q̄ nobis pñtia ſũt tñ dr̃ ad ali quẽ locũ venire inq̄ntũ eſt ibi nouo mõ ſicͭ dr̃ ad corpcrõris venire qñ nouit᷑ eſt in eo p grãm (Jterũ relinq̄ mõm) q̄ ad carnis pñtiaz: nõ q̄ ad modos illos q̄b⁹ vt de⁹ vbiq̧ ẽ. neq̧ q̄ ad gñalẽ mõi gu bernatiõez ⁊ ſacrm altarꝫ: ⁊ q̄ ad auxili um ſpũale fideliũ: cũ q̄b⁹ ẽ vſq̧ ad ꝯſũ matiõez ſcli Mat. vl. (⁊ vado ad p̄rẽ) p celi aſcẽſionẽ. Sz quõ dr̃ iuiſſe ad pa trẽ cũ p̄r vbiq̧ ſit: Ad h̄ dr̃ ꝙtriplicit᷑ ibat ad p̄rẽ. Prio ſe ei offerẽdo i cruce. Scdo ſe ei pſentãdo in immortalitate. Tertio aſcẽdẽdo ad celũ in q̄ de⁹ q̄ vbi ꝗ̄ ẽ ſpũalit᷑ dr̃ eſſe p oſtenſionẽ ſue glĩe q: ⁊ illa corpa pulcriora fec: imo in celo empyreo corpal᷑ glĩa mõi ichoata eſt: ⁊ in eis ſe ſctis fruẽdũ regularit᷑ exhibet. (Dicũt ei diſcipli) q̄ apti⁹ ꝙ̄ añ de p̄re itellexerũt (Ecce nũc palã loq̄rꝫ ⁊ puer biũ nullũ dic꞉) Hila. v. d̃ tri. Sciebant diſcipli dñm a deo miſſũ: extiſſe tñ a deo neſciebãt. Jnenarrabilẽ ꝓ illã filij na tiuitatẽ p ꝓturẽ dicti iſtius itelligẽtes tũc pmũ ceperũt aduertere cũ illũ vi derũt ſine puerbijs eẽ locutũ. Nõ em̃ p ꝯſuetudinẽ hũani part⁹ d̃s ex d̃o naſcit᷑ cui⁹ a deo exitio poti⁹ ꝙ̄ partus ẽ. Hec ille. (Nũc ſcim⁹ qm̃ oia ſcis) q: ſ. vt ait Chry. ea q̄ i eorũ mẽtib⁹ erãt dixerat (et nõ ẽ op⁹) tibi (vt q̄s te interroget) ad h̄ vt ſcias q̄d ſcire q̄s velit: ⁊ q̄ ſt q̄ nos ſcan dalizãt: vt ait Chry. Eſt tñ op⁹ ſcire vo lenti vt interroget chrm̃: ſic d̃t Aug. (Jn h̄ credim⁹ q: a deo veniſti) q: ſ. pui̇dere hoim cogitat⁹ potes. vt d̃t Aug.

Feria q̄rta i Rogationib⁹.
Textus euang. Lu ca. xi.

Q Vis veſtrum habebit amicũ ⁊ ibit ad illũ me dia nocte et dicet illi: Amice: cõmoda mihi tres panes: quoniã amic⁹ meuſ venit de via ad me: et nõ habeo quod ponã ante illũ. et ille deĩn tus reſpõdẽs dicat. Noli mihi moleſtus eſſe: iam oſtiũ clauſuz eſt: ⁊ pueri mei mecũ ſunt in cu bili: nõ poſſuz ſurgere ⁊ dare ti bi. Et ille ſi perſeuerauerit pul ſans: dico vobis ⁊ ſi nõ dabit il li ſurgẽs eo ꝙ amic⁹ eius ſit: p pter improbitatẽ tñ ei⁹ ſurget ⁊ dabit illi q̄tq̄t habꝫ neceſſarios Et ego dico vobis. Petite ⁊ da bitur vobis. Querite ⁊ inuenie tis. Pulſate ⁊ aperietur vobis. Omnis enim qui petit accipit: et qui querit inuenit: et pulſan ti aperiet᷑. Quis autẽ ex vobis patrẽ petit panẽ nunq̄d lapidẽ dabit illi: Aut piſcẽ: nunq̄d pro piſce ſerpentẽ dabit illi: Aut ſi petierit ouũ: nunq̄d porriget il li ſcorpionẽ: Si ergo vos cũ ſi tis mali: noſtis bona data dare filijs veſtris: q̄nto magꝭ pater veſter de celo dabit ſpiritũ bo num petentib⁹ ſe.

Q Vis veſtruz habe bit amicũ ⁊c. Luce. xi. Pro intellectu hui⁹ euangelij ſci endũ eſt: ꝙ vt p̄tz ex textu: h̄ quidã ex diſcipulis Jeſu cũ vidiſſet il lũ orantẽ: rogauit eũ vt doceret quomõ orarẽt ſui diſcipuli. Et ille dixit ill᷑ orõ nẽ dñicam: id eſt Pater noſter. Deinde hortat⁹ eſt vt magnã ꝯfidentiã orando haberẽt in deũ: ⁊ ad pſeuerãter petẽdũ: ⁊ hoc ſub q̄dã ſimilitudie q̄ in pñti euã gelio tangit᷑: cũ dicit᷑ (Quis veſtrũ ha bebit amicũ ⁊c.) Et ſentẽtialiter inten dit dicere: ꝙ ſi aliq̄s habeat amicũ a q̄ aliq̄d petat: q̄ȯ ille ſcl᷑ aut bis neget: eo ꝙ ſit ſibi incõmodũ pſtare quod petit᷑: tñ ſi freq̄nt᷑ ⁊ pſeuerãter petat: illa da bit oino: aut ꝓpter amicitiã: aut ꝓpt im portunitatem. Et in hoc vult inferre ꝙ multo magis deus dabit nob: qui preci

Tria req̄ũt i pñ co
Hortatio Promiſſio
[illegible]